

Никола Вујчић

КРЕТАЊЕ

У МРЕЖИ РЕЧИ

Не волим да ме неко гледа док пишем,
осећам да ме поглед пресеца, а речи се плаше
и растерују стихове.

Осећам да ми речи односе оно што
тешко и болно приносим.

Волим да сам невидљив и сам себи,
да лебдим у свакој речи која слеће.
Волим да не постојим већ да постоје
само речи које се слажу у стихове.

Да шушкају својим траговима
и побуђују шапат, да белина хартије
шкрипи као снег. А мене као да чине
две различите особе – онај који пише
и онај који то шапатам чита.

Колико су они један од другог
далеко?

И ти, који ово читаш?

ПРЕТВАРАЊЕ

У зимско доба одећа нас претвара у животиње.
Једном сам се тако затекао у аутобусу
као у кавезу. Више је личио на зверињак.
Тишина је била оштра као лед, а онда, изненада,
речи су запарале ваздух, севале су као сабље
извучене из дубина грла. Из нас је избијало
оно што је дубоко и раздражљиво.
И наша одећа се претварала у крзна.
Нисмо имали главе већ само капе, само рукавице
црне као канџе и животињску ћуд коју је било тешко
увући у ћутање.
Да, одећа нас је стискала, бежали смо у себе
и не знајући
да у нама има места за скривање.
Тек кад сам стигао у топле скуте собе
изашао сам из одеће срасле као крзно.
Али, еј, помислих, да ли је и та животињска ћуд
ишчезла?

САГЛАСНОСТ

Гледајући увис
не видим Бога.
Видим само његову плаву кошуљу
окрпљену облацима.

КРЕТАЊЕ

Где год си прошао ту су и врата
Невидљива не шкрипе широм се
Отворе лака као ваздух
Да се провучеш да пројуриш
Невидљив слободно корачај
Свуда около су пролази и прозори

Провири
Гледај их јер и они тебе гледају
Гледај како се ствари буде у речима
И заустављају те
Али и ти буди брз
Као што и оне брзо прођу
Кроз твој поглед

СТАРЕЊЕ

Своје време кријем дубоко у кожу, у боре
као дрво у кору и годове.
И суве гране.

РАЗГОВОРИ

1
Неке речи су струне. Подрхтавају, треба их слушати.
Неке речи су тихе, камене. Треба у њих гледати.
Неке речи су као шкољке, бисере се.
Али их је тешко отворити.

2
Једном сам присуствовао разговору
који се водио ћутањем.
Речи су се провлачиле испод и
нико их није чуо, ни њихов дах
који их је размекшавао.
Провлачиле су се као жмарци,
подрхтавале су у борам на челу.
Струјале су кроз осмех,
неке су се скотрљале као сузе,
из њих је процурело моје име:
Никола, немој о томе никоме причати.

КРИЛА

Као затегнуто уже између нас и наших мисли
Даљина се крила у крилима
Празнине су шуштале у рукама
Овај ветар је дах тог летења
Подигне ме као лист да ме упамти
И учини ме листом а да то не знам
То је живот кога наслућујем и који хоће
Још да слуша јер се завукао у покрете и додире
Свака година је корачање и повлачење тог ужета
Танког и невидљивог
Још верујем у оно што светлост
Високо нада мношћем подиже

СТАРА ЛИЦА

Стара лица су храпава као коре дрвета
Које је свакодневно резбарило време
Бела, избеледела, понекад препланула,
Стара лица су, као на разбоју изаткано
Грубо сукно
Стара лица су жута као дуње
Такав сјај ће их последњи пут и обасјати
Стара лица су згужвана као папири
Са којих покушавамо прочитати шта је
На њима записано
Стара лица су као живе фреске
Слепљене са временом
Посматрају нас укочено, дуго размишљају
О нашим речима које су, до јуче,
Биле и њихове речи.
А зашто да им се не дивимо?
Сви су се сакрили у своја лица као у јазбине
И кад ћутимо и кад говоримо.
Стара лица су скупила све о чему треба говорити
Да би разумели живот.
Стара лица чувају слике своје младости

Које још сведоче о постојању.
Стара лица иако су погнута стоје високо
Као гнезда у којима је скривен осмех
Стара лица, то су наша лица
Увела од жаљења за недозегнутим
Стара лица су замишљена, из њих тече поглед
Који их односи, лагано, као ветар лист
Стара лица љуште своје маске
До оне прве, добијене рођењем
Стара лица се искре
Као дечији обрашчићи у породилишту
Стара лица као да никада и нису остарела
Чувају своју лепоту на коју смо навикли
И песници, ти вечити младићи, имају
Таква лица
Једном сам, у неком парку, видео храпаву кору дрвета
Али нисам био сигуран да ли је то столетни хрст
Или изборано лице Вистана Хју Одна.

ЛЕТЊИ ЗАПИС

Стабло је црква, купола је небески свод који се плави
Кроз гране облаци су тек заостале фреске
које час видимо
А час избледе и остане само лелујава
плавичаста подлога
Хлад је пун
Нас уморних од светлости
Лишће су звона чија невидљива клатна ветар њише
Али ми их не чујемо од својих мисли
Које нам брује своја задовољства

ЛЕТЊИ ПЉУСАК

Киша ушива воду у мој танки капут
Капи пуштају своје водено корење
Оне крупније са воденим ножицама

Гмижу и клижу се по рукавима
Остављајући влажне отиске
Очи су ми орошене коса се поделила у праменове
Само је још грло суво
Истерује реч киша из уста

ОДЛАЗАК

Да ли и ви понекад осетите да речи које изговорите
Тону и да и ви тонете
Да оне као обручи на расушеном бурету ништа
не држе
Већ само празнину у свом тобоже замишљеном кругу
И да је то празан говор
И да оно што видите
Тек је прва слика
Тек је први траг тренутка
Да ли се понекад и вама дешава као и мени
Да вас речи однесу далеко
И оставе
Па се саме лелујаве
Истопе у одјеку